

Calea necroită

Iosua 3.4; Ioan 13.36.

Autor necunoscut

© SoundWords, Online începând de la: 08.05.2023, Actualizat: 08.05.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Iosua 3.4; Ioan 13.36.

Iosua 3.4: N-ați mai trecut pe această cale până acum.

Când copiii lui Israel erau pe cale să plece în țara făgăduită, apele Iordanului curgeau între ei și obiectul speranței lor. Iordanul este un prototip al morții, care este între pustie și Canaan, în timp ce Marea Roșie reprezintă simbolic acea moarte, care desparte Egiptul de pustie. Israeliții au trecut prin mare în pustie și prin Iordan în țara Canaan. În Egipt, în pustie și în țara Canaan vedem cele trei poziții diferite ale poporului lui Dumnezeu. În realitate noi ne aflăm în Egipt, în ceea ce privește experiențele noastre suntem în pustie și prin credință suntem, după duh și principiu, în Canaan. Noi umblăm prin lumea care din punct de vedere moral este o pustie pentru firea nouă. Patria noastră este sus, unde este Isus, Capul și Înainte-mergătorul nostru.

Deci, Iordanul trebuia să fie străbătut, înainte ca poporul să poată intra în posesia moștenirii făgăduite. La picioarele lor se întindea râul amenințător de frontieră, care probabil că n-a închis niciodată mai amenințător drumul ca în clipa aceasta, când Dumnezeu cel viu era pe cale să acționeze pentru poporul Său, pentru că „Iordanul se revarsă peste malurile sale în toate zilele secerișului” (Iosua 3.15). Niciodată n-a fost moartea mai amenințătoare, mai îngrozitoare și mai înfricoșătoare ca în clipa când Prințul vieții a distrus această putere pentru noi și a transformat moartea în calea care ne duce în patria noastră cerească. Pentru Israel, matca adâncă a Iordanului era o cale necroită. Prin urmare, ei trebuiau să aștepte până când chivotul Dumnezeului celui viu, purtat de preoți, trecea prin fața lor ca să le pregătească un drum. „Și a fost așa: după trei zile, dregătorii au trecut prin tabără și au poruncit poporului, zicând: «Când veți vedea chivotul legământului Domnului Dumnezeului vostru și pe preoții leviți purtându-l, atunci să plecați din locurile voastre și să mergeți după el – *totuși să fie o depărtare între voi și el*, cam de două mii de coți, după măsură; *să nu vă apropiați de el* – ca să cunoașteți calea pe care veți merge, *pentru că n-ați mai trecut pe această cale până acum.*» ... Și Iosua a spus fiilor lui Israel: «Apropiați-vă aici și ascultați cuvintele Domnului Dumnezeului vostru». Și Iosua a zis: «Prin aceasta veți cunoaște că *Dumnezeul cel viu* este în mijlocul vostru și va alunga dinaintea voastră pe canaaniți și așa mai departe ... Iată, chivotul legământului Domnului întregului pământ trece înaintea voastră în Iordan»” (Iosua 3.2-4,9-11).

Aici avem o imagine minunată despre felul cum Domnul Isus Hristos a biruit puterea morții pentru poporul Său. El a întâmpinat moartea în forma ei cea mai înfricoșătoare. Iordanul arăta amenințător când chivotul legământului a împins înapoi valurile sale puternice și a croit o cale pentru traversarea izbăviților Domnului. „Și preoții care purtau chivotul legământului Domnului au stat neclintiți pe loc uscat, în mijlocul Iordanului. Și tot Israelul a trecut pe uscat, până când toată națiunea a terminat de trecut Iordanul” (Iosua 3.17). Era o biruință totală a vieții asupra morții. Puterea Dumnezeului celui viu a transformat moartea într-un drum al vieții. Picioarele celor salvați ai lui Dumnezeu au putut să nu atingă apele întunecate ale morții. Aceste ape păreau amenințătoare de la depărtare. Pentru ochiul firesc erau într-adevăr înspăimântătoare, dar în clipa în care poporul s-a apropiat, în loc de un puhoi îngrozitor au găsit o cărare uscată. Dumnezeu, Dumnezeul cel viu, era aici în har și-n adevăr, care și-a găsit exprimarea în preoți și-n chivotul legământului. Totul s-a transformat prin aceasta. Moartea își pierde existența, când Dumnezeu este prezent. Păcatul a adus moartea în lume. Păcatul este adevăratul bold

al morții, dar harul a venit și a schimbat totul, astfel încât credinciosul poate să spună: „O, Doamne! Prin aceasta se trăiește și în orice privință este în ea viața spiritului meu.” Acesta este triumful moral al aceluia har, care „stăpânește prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos”. Harul a acționat astfel în și prin Hristos, încât moartea s-a transformat într-un slujitor al credinciosului. În loc să fie un vrăjmaș înfricoșător, ea este o parte reală a proprietății noastre (vezi 1. Corinteni 3.22); în loc să fie o barieră de netrecut, ea a devenit o cărare.

Ioan 13.36: Unde Mă duc Eu, tu nu Mă poți urma acum.

În Ioan 13 avem contra-imaginea a ceea ce am văzut în cartea Iosua. Acolo, Domnul îi învață pe ucenicii Săi, că El va trece înaintea lor prin Iordanul morții, că trebuie să fie o „depărtare” între El și ei și că ei nu-L pot însoți în timp ce El parcurge acest drum înfricoșător. „Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta și, așa cum le-am spus iudeilor: «Unde Mă duc *Eu*, voi nu puteți veni», și vouă vă spun acum” (Ioan 13.33). Să meargă pe această cale era la fel de imposibil pentru ucenici, cât și pentru iudei. Isus trebuia să meargă pe ea singur de tot. Cine ar fi putut să-L însoțească? Cine ar fi putut să se împotrivescă oștirii îngrozitoare a tuturor puterilor întunericului, vicleniei lui satan, furiei iadului și înainte de toate mâniei? Cine putea să reziste acestor lucruri? Cine în afară de El, de Dumnezeu-Om?

Petru n-a înțeles lucrul acesta. El credea că poate să se opună morții. El voia să îndrăznească să sară peste „depărtarea” indicată divin – tainicele „două mii de coți”. Sărmanul Petru! Cât de puțin s-a gândit că vuietul îndepărtat al valurilor îngrozitoare ale Iordanului l-ar speria atât de tare, încât se va lepăda cu blesteme și cu jurăminte de Domnul și Învățătorul său. „Doamne”, întreabă el, „unde Te duci?” Isus i-a răspuns: „Unde Mă duc Eu, tu nu Mă poți urma acum, dar mai târziu Mă vei urma” (Ioan 13.36). Cu alte cuvinte, Domnul Isus spune sărmanului Său slujitor, că El trebuia să meargă înaintea lui, ca să-i deschidă o cărare uscată prin apele întunecate ale morții, pe care Petru, în părtășie cu toți răscumpărații, să poată intra nevătămați în slavă. Ce har! El a mers singur în singurătatea întunecoasă, cumplită. El a pășit fără apărare spre moartea echipată cu toată puterea sa și înarmată cu toate spaimile sale. Aici nu exista niciun mal care să constrângă adevăratul Iordan să rămână în matca sa. Numai întuneric pustiu, neluminat de vreo rază de lumină, se arăta ochiului. Acolo s-a arătat răutatea lui satan, a vrăjmașului oamenilor și lașitatea prietenilor Săi apropiați. Ei au fugit. După ce, în sfârșit, oamenii și diavolul încercaseră tot posibilul, în fața Prințului vieții s-a deschis o regiune atât de întunecoasă, de înfiorătoare, încât nici om, nici înger nu putea să intre. Acolo a trebuit El să bea paharul mâniei drepte a lui Dumnezeu pentru păcat și – ce ar fi fost cu neputință pentru noi – El a trebuit să suporte ca fața lui Dumnezeu să se întoarcă de la el.

Acesta a fost răspunsul la întrebarea lui Petru: „Unde Te duci?” Cine ar fi putut să înțeleagă lucrul acesta? Nimeni; de aceea, Domnul spune simplu, în loc de orice altă explicație: „Unde Mă duc Eu, tu nu Mă poți urma acum, dar *mai târziu* Mă vei urma”. Când calea era croită, Petru trebuia să-L urmeze, căci atunci putea s-o facă. Cât de milostiv este Domnul Isus! El voia să se împotrivescă spaimelor morții, ca noi să putem să savurăm bucuria nemuririi.

Dar Petru tot n-a înțeles înștiințarea Domnului. „Doamne”, spune el, „de ce nu Te pot urma acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine”. Isus a răspuns: „Tu îți vei da viața pentru Mine?”

Adevărat, adevărat îți spun: Nicidecum *nu* va cânta cocoșul până când nu Mă vei tăgădui de trei ori!” (Ioan 13.37,38). Sărmanul Petru nu se cunoștea nici pe sine, nici calea pe care era pregătit să o întreprindă cu încredere în sine. Dar Isus – lăudat fie Numele Său! – le cunoștea pe amândouă. El a mers singur pe cărare, cu pași fermi, iar apoi i-a condus pe sărmanii Săi slujitori pe aceeași cărare spre slavă. Cu câtă bunătate a încercat El să îndepărteze, de Petru și de ceilalți ucenici, orice gând care ar fi putut să-i descurajeze și să-i întristeze! El spune: „Să nu vi se tulbure inima; [voi] credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi *la Mine* Însumi, ca, acolo unde sunt *Eu*, să fiți și *voi*” (Ioan 14.1-3).

Tradus de la: [Der ungebahnte Weg](#)

Titlul original: „The untrodden way“

din *Things New and Old*, Anul apariției: 7, 1864, pag. 101–105.

Traducere: E. R.